

VRHOVNI SUD KOSOVA
PKL-KZZ- 73/2010
DATE: 2. april 2012. godine

U IME NARODA

VRHOVNI SUD KOSOVA, u veću sastavljenom od EULEX sudije Marttija Harsie kao predsedavajućeg sudije, EULEX sudije Elke Filcheve-Ermenkove i kosovskih sudija Vrhovnog suda Kosova Nesrin Lushta, Salihom Toplica i Avdijem Dinajem kao članovima veća, u prisustvu Adnana Isufija pravnog savetnika EULEX-a u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu Okružnog suda u Prištini protiv maloletnika:

Marko Simonović, rođen . . . . . , ime oca . . . . . , ime majke . . . . .

Optužen za krivično delo Teško ubistvo prema članu 30. stav 2. tačke 1,2,3 i 5. i stav 3. Krivičnog zakona Kosova (KZK) u vezi sa članom 24. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), i Pokušaj teškog ubistva prema članu 30. stav 2 tačke 1,2,3 i 5. i stav 3. KZK u vezi sa članom 24. KZ SFRJ kažnjivo prema članu 30. stav 2. tačka 3 KZK, u vezi sa članom 19. KZSFRJ, i Učešće u grupi koja je izvršila krivično delo ili dela suprotno članu 200. stav 1 KZK;

Odlučujući po Zahtevima za zaštitu zakonitosti koje je podneo branilac adv. Živojin Jokanović u ime maloletnika Marka Simonovića, na presudu Okružnog suda u Prištini P br. 573/08 od 10. februara 2009. godine, na Presudu Vrhovnog suda Kosova, AP-kz 198/2009 od 3. marta 2010. godine,

Na osnovu člana 454. stav 1 Zakona o Krivičnom postupku Kosova (*u daljem tekstu "ZKPK"*), i člana 51. stav 2 i člana 79. Kosovskog Zakonika pravde o maloletnicima (*u daljem tekstu "KZPM"*), nakon sednice o većanju i glasanju održanoj 2. aprila 2012. godine, Vrhovni sud Kosova donosi sledeću:

PRESUDU

Odbijaju se Zahtevi za zaštitu zakonitosti koje je podneo branilac adv. Živojin Jokanović u ime maloletnika Marka Simonovića, na presudu Okružnog suda u Prištini P br. 573/08, od 10. februara 2009. godine, na presudu Vrhovnog suda Kosova, AP-KZ 198/2009 od 3. marta 2010. godine, kao neosnovani i potvrđuje se presuda Vrhovnog suda u skladu sa članom 456. ZKPK.

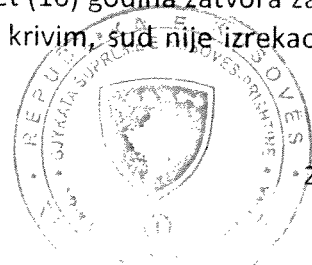
OBRAZLOŽENJE

I. ISTORIJAT POSTUPKA

Dana 18. novembra 2008. godine, međunarodni javni tužilac je podneo predlog i optužnicu protiv maloletnika Marka Simonovića. Javni tužilac je tvrdio da je 15. juna 1999. maloletni Marko Simonović u saučesništvu sa osumnjičenima J. B., I. R., D. C. i drugima, na organizovan način i u sklopu udruženog zločinačkog poduhvata, a motivisani etničkom mržnjom, izvršio ubistvo četiri lica kosovskih Albanaca, odnosno A. B., U. A., V. B. i N. G., suprotno članu 30. stav 3. u vezi sa stavom 2. tačka 3 Krivičnog zakona Kosova. Javni tužilac dalje navodi da je maloletnik Marko Simonović dana 15. juna 1999. godine, u saučesništvu sa optuženima J. B., I. R., D. C. i drugim osumnjičenima, na organizovan način i u sklopu udruženog zločinačkog poduhvata, motivisani osnovnim motivima etničke mržnje, pokušao da ubije dva lica kosovska Albanca naime Z. G. i A. G. suprotno članu 30. stav 3. u vezi sa stavom 2. tačka 3 Krivičnog zakona Kosova, u vezi sa članom 19. Krivičnog zakona Jugoslavije. Na kraju javni tužilac tvrdi da je 15. juna 1999. godine maloletnik Marko Simonović zajednički učestvovao u grupi koja je obuhvatala J. B., I. R., D. C. i druge, koji su počinili krivično delo ili dela uzimajući živote A. B., U. A., V. B. i N. G., u suprotnosti sa članom 200. (1) Krivičnog zakona Kosova.

Dana 10. februara 2009. godine Okružni sud u Prištini je proglasio maloletnika Marka Simonovića krivim za izvršenje krivičnih dela Teško ubistvo četiri osoba, u suprotnosti sa članom 30. stav 2 pod-stavovi 1,2,3 i 5. i stav 3 KZK-a u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, Pokušaj teškog ubistva dve osobe, u kršenju člana 30. stav 2. tačke 1,2,3,5 i stav 3. KZK, u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, kažnjivo prema člana 30. stav 2 tačka 3 KZK, u vezi sa članom 19. KZ SFRJ, i Učešće u grupi koja je izvršila krivično delo ili dela iz člana 200. stav 1. KZK.

Prvostepeni sud je maloletniku izrekao ukupnu kaznu u trajanju od deset (10) godina zatvora za prve dve optužbe, dok za treću optužbu, iako je maloletnik proglašen krivim, sud nije izrekao

kaznu jer je sud smatrao da je ova optužba upotrebljena u prve dve optužbe. Vreme provedeno u pritvoru je uračunato i uključeno je u kaznu.

Dana 3. marta 2010. godine Vrhovni sud Kosova je delimično usvojio žalbu maloletnika Marka Simonovića koja je bila uložena preko njegovog branioca Živojina Jakonovića i preinačio osporenu presudu suda donetu u prvom stepenu. Maloletnik Marko Simonović je proglašen krivim za Pomaganje u izvršenju jednog teškog ubistva, iz člana 30. stava (2) pod-stav 1, 2, 3 i 5 i stav 3. KZK, u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, i krivično delo Pokušaj teškog ubistva, u povredi člana 30. stav 2 pod-stav 1, 2, 3 i 5 i stav 3 KZK, u vezi sa članom 24. KZ SFRJ. Kazna izrečena maloletniku je smanjena na jednu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od šest (6) godina. Presuda Okružnog suda u Prištini od 10. februara 2009. godine, P. br 573/2009, je bila potvrđena u ostalim delovima.

Branilac adv. Živojin Jakanović je u ime maloletnika podneo Zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Okružnog suda u Prištini P br. 573/08 od 10. februara 2009. godine, protiv presude Vrhovnog suda Kosova, AP- Kz 198/2009 od 3. marta 2010. godine. Branilac je tražio modifikaciju osporenih presuda; da se maloletnik oslobodi svih krivičnih optužbi, da se predmet vrati na ponovno razmatranje prvostepenom sudu.

Predmet je poslat KDTK za mišljenje.

Dostavljanjem KMLP br. 75/2010 od 7. septembra 2010. godine Kancelarija državnog tužioca je izjavila mišljenje i predložila da se Zahtev za zaštitu zakonitosti odbije kao neosnovan.

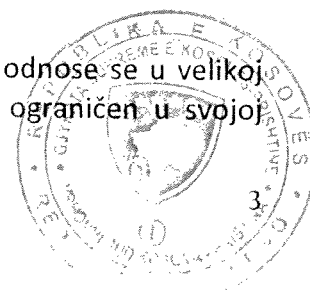
II. NALAZI VRHOVNOG SUDA

U proceni Zahteva za zaštitu zakonitosti, Vrhovni sud Kosova je utvrdio sledeće:

- a. Zahtev za zaštitu zakonitosti je prihvatljiv. Zahtev se podnet nadležnom sudu u skladu sa članom 454. st 1 i u roku u skladu sa članom 452. stav 3 ZKPK.
- b. Vrhovni sud Kosova je odlučio na sednici kao što je propisano članom 454. stav 1. ZKPK. Obaveštavanje stranaka o ovoj sednici nije bilo potrebno.
- c. Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

U Zahtevu za zaštitu zakonitosti se navode povrede Krivičnog zakona, bitno kršenje Zakona o krivičnom postupku (u daljem tekstu kao "ZKPK") i druga kršenja ZKPK koja imaju uticaja na zakonitost presude.

Vrhovni sud Kosova konstatuje da se delovi Zahteva za zaštitu zakonitosti odnose se u velikoj meri na utvrđivanje činjeničnog stanja. Vrhovni sud Kosova je međutim ograničen u svojoj

proceni Članom 451. i Članom 455. ZKPK koji predviđaju da branilac ne može da podnese Zahtev za zaštitu zakonitosti na osnovu pogrešnog ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Zbog toga osporavanje činjeničnog stanja u ovoj fazi postupka je nedopustivo.

U svojoj proceni Vrhovni sud Kosova ne nalazi nikakve proceduralne greške u osporenoj presudi koje bi morale da bude uzete u obzir *ex officio*. Shodno tome, u skladu sa članom 455. ZKPK, Vrhovni sud Kosova će se ograničiti na ispitivanje onih povreda materijalnog i procesnog prava koje navodi stranka u svom zahtevu.

U Zahtevu za zaštitu zakonitosti branilac je tvrdio sledeće:

A. POGREŠNA PRIMENA KRIVIČNOG ZAKONA KOSOVA

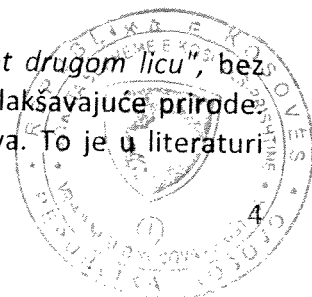
1. Branilac navodi povredu materijalnog prava, jer krivično delo sadržano u članu 30. stav 2. KZK predviđa samo ubistvo, a ne teško ubistvo. Krivično delo teškog ubistva ne postoji u KZK. Zato branilac tvrdi pogrešnu kvalifikaciju krivičnog dela.

Vrhovni sud ističe da stoji činjenica da "teško ubistvo", koje je očigledno korišćeno u osporenim presudama i pravilno navedeno od strane branioca u Zahtevu za zaštitu zakonitosti, ne postoji u KZK.

Član 30. KZK glasi:

- (1) *Ko god oduzme život drugom licu biće kažnjen sa najmanje pet godina zatvora.*
- (2) *Zatvorska kazna od najmanje deset godina ili smrtna kazna biće izrečena protiv:*
  - (1) *lice koje oduzme život drugom licu na svirep ili podmukao način;*
  - (2) *lice koje oduzme život drugom licu, a pri tome namerno ugrožava život jednog ili više lica;*
  - (3) *lice koje oduzme život drugom licu radi lične koristi, kako bi se izvršilo ili prikrilo drugo krivično delo, iz bezobzirne osvete ili zlonamerno.*
  - (4) *lice koje oduzme život drugom licu radi krvne osvete;*
  - (5) *lice koje oduzme život drugom licu na bezobziran i nasilan način;*
  - (6) *lice koje oduzme život službenom, ili vojnom licu, dok je obavljalo poslove javne bezbednosti i sprovodilo zakon i red, u toku hvatanja počinioca zločina ili čuvanja uhapšenog lica, odnosno lice koje oduzme život osobe koja, po zakonu ili drugim propisima, vrši zadatke koji se odnose na društvenu samozaštitu.*
- (3) *Kaznom iz stava 2. ovog člana kazniće se lice koje je počinilo nekoliko ubistava s predumišljajem, isključujući one predviđene u članovima 33. i 34. ovog Zakona bez obzira na činjenicu da mu se sudi za sva ubistva primenom propisa koji se odnose na saglasnost ili činjenicu da je ranije osuđivan za drugo ubistvo.*

Član 30. stav 1 KZK predviđa definiciju ubistva kao "ko god oduzme život drugom licu", bez specifikacije okolnosti u kojima je počinjeno delo, bilo otežavajuće i/ili olakšavajuće prirode. Stav 2. tačke 1 - 6. ovog člana definišu kvalifikovane (teške) oblike ubistva. To je u literaturi

poznato kao "teško ubistvo", kada je delo izvršeno pod nekom od otežavajućih okolnosti predviđenih zakonom. Takve okolnosti koje čine ubistvo kvalifikovanim su na primer one koje se odnose na način izvršenja ubistva, izvršenje ubistva na bezobziran i nasilan način, ugrožavanjem života drugog lica, osnovni motivi počinioca, uloga pasivnog subjekta prilikom obavljanja određene službene dužnosti i broj osoba čiji je život oduzet.

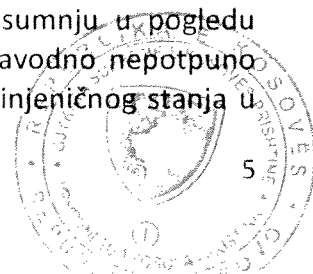
Za razliku od teorije, međutim KZK predviđa samo definiciju ubistva, bez obzira na okolnosti pod kojima je delo izvršeno. Stoga se postavlja pitanje da li naznaka fraze "teško" u osporenim presudama, iako je u stvari maloletnik proglašen krivim za dela počinjena u otežavajućim okolnostima, dovodi do povrede krivičnog zakona jer krivično delo sadržano u članu 30. stav 2. KZK-a je samo ubistvo izvršeno pod jednom od otežavajućih okolnosti, a ne teško ubistvo.

U rešavanju ove tačke, Vrhovni sud Kosova konstatuje da, iako su prethodne instance pogrešno ukazale na izraz "teško", takav "defekt" je neefikasan *Inritus Irritus* kada se radi o kvalifikaciji krivičnog dela. To je tačno, posebno jer su osporene presude napravile adekvatnu vezu sa relevantnim zakonskim odredbama krivičnog zakona ne ostavljajući prostora za sumnju u primenjene odredbe krivičnog zakona. Presuda Okružnog suda u Prištini, od 10. februara 2009. godine, ukazuje na to da je maloletnik Marko Simonović proglašen krivim za izvršenje krivičnih dela Teško ubistvo iz člana 30. stav 2 pod-stavovi 1,2,3 i 5. i stav 3. KZK u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, Pokušaj teškog ubistva iz člana 30 stav 2 pod-stavovi 1,2,3,5 i stav 3. KZK, u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, kažnjiv po Članu 30. stav 2. tačka 3 KZK, u vezi sa članom 19. KZ SFRJ, Učestvovanje u grupi koja je izvršila krivično delo ili dela iz člana 200. stav 1. KZK. Dalje Presuda Vrhovnog suda Kosova od 3. marta 2010. godine navodi da je maloletnik proglašen krivim za Pomoć u izvršenju teškog ubistva jednog lica suprotno članu 30. stav 2 pod-stavovi 1,2,3 i 5. i stav 3 KZK u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, Pokušaj teškog ubistva jednog lica suprotno članu 30. stav 2 pod-stavovi 1,2,3,5 i stav 3. KZK u vezi sa članom 24. KZ SFRJ, kažnjivo prema članu 30. stav 2 tačka 3 KZK, u vezi sa članom 19. KZ SFRJ, i Učešće u grupi koja je izvršila krivično delo ili dela iz člana 200. stav 1. KZK.

Vrhovni sud Kosova smatra da su prethodne instance napravile adekvatnu vezu sa relevantnim zakonskim odredbama materijalnog prava. Nema sumnje za koja krivična dela je maloletnik Marko Simonović osuđen. "Defekt" korišćenjem izraza "teško" je uglavnom *lingua erroris* koji se odnosi na ne-suštinska pitanja koja ne utiču na kvalifikaciju krivičnog dela, ili pogoršavaju krivično pravni položaj maloletnika ili na promenu identiteta optužbe. Prema tome, to nije razlog da se presuda poništi.

2. Branilac tvrdi da Vrhovni sud nije uspeo da objasni stvarne radnje maloletnika koje predstavljaju Pomoć u ubistvu i Pokušaj teškog ubistva i odgovornost za krivične namere maloletnika. Branilac tvrdi da sudovi u prethodnim instancama nisu uspeali da daju razloge kako, kojim radnjama, je maloletnik pomagao u izvršenju krivičnih dela.

U rešavanju ove tačke, Vrhovni sud Kosova nalazi da branilac izražava sumnju u pogledu postojanja činjenica relevantnih za predmet koje se zapravo odnose na navodno nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja. Međutim osporavanje presude na osnovu činjeničnog stanja u

ovoj fazi postupka je nedopustivo u skladu sa članom 451. (2) ZKPK. Vrhovni sud Kosova je u više prilika zauzeo ovaj stav u različitim predmetima. Na primer u predmetu Runjeva i Dema (*Vrhovni sud Kosova, AP-KZ, od 25. januara 2008. godine, strana 20*), Vrhovni sud Kosova je u tom kontekstu istakao da *“žalbeni postupak u ZKPK počiva na principu da pretresni sud treba da sasluša, procenu i odmeri dokaze na suđenju [...]. Prema tome, Apelacioni sud treba da da sudu marginu popustljivosti u postizanju svojih činjeničnih nalaza. To ne bi trebalo da ometa nalaze suda da ih zameni svojim, osim ako dokazi na koje se oslanja pretresni sud nisu mogli biti prihvaćeni od strane bilo kog razumnog suda gde je njihova procena bila “potpuno pogrešna”.*

U ovom konkretnom slučaju, takvi nedostaci nisu mogli biti otkriveni koji bi opravdali poništavanje osporene presude i vraćanje predmeta na ponovno suđenje. Dakle, ovo veće smatra bilo kakvu vezu i osporavanje presude na osnovu činjeničnog stanja ne samo uzaludnim, već i pogrešnim.

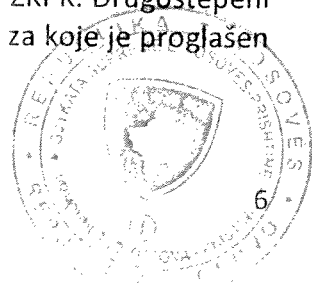
3. Branilac tvrdi da činjenično stanje negira brutalno nasilničko ponašanje koje bi dovelo do kategorije teškog ubistva. Odbrana tvrdi da etnička mržnja, iako predstavlja moralno negativan podsticaj, ne spada u kategoriju teškog ubistva u skladu sa članom 30. stava 2. ZKZ.

U rešavanju ove tačke, u vezi sa mogućim motivima koji su vodili maloletnika u izvršenje krivičnog dela, ovo veće konstatuje da motiv/i zločina nije/nisu deo samog zločina kao što je definisano u zakonu. Iako je neupitna relevantnost motiva naročito u pogledu određivanja svrhe kriminala a samim tim i nivoa krivične odgovornosti, kao svrhe određivanja restriktivnih mera i dužine kazne, motivi ipak nisu suštinski elementi oblika krivičnih dela za koja je maloletnik proglašen krivim. Shodno tome, ovo veće smatra bilo kakvu dalju razradu tačke suvišnim.

4. Branilac tvrdi da sud nije pravilno razmotrio alibi. Njegovi roditelji i sestre bi čak i ako nije sigurno potvrdili alibi.

U rešavanju žalbenih navoda, ovo veće konstatuje da je prvostepeni sud ocenio dokaze i saslušao iskaze koje su predložile strane u postupku, odnosno javni tužilac a takođe i branilac. Očigledno braniocu je dato dovoljno mogućnosti da ospori dokaze izvedene tokom glavnog pretresa. Činjenica da sud ima drugačiji pogled od branioca o kretanju maloletnika za vreme toka događaja, ne služi kao argument da se zaključi pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja. Takve tvrdnje su već pomenute i pravilno rešene u prethodnim instancama. Vrhovni sud Kosova ne nalazi ništa novo od ranijih navoda koje je pokrenuo branilac što će ugroziti celokupnu činjeničnu osnovu optužbi. Vrhovni sud Kosova konstatuje da presuda prvostepenog suda pravi adekvatnu vezu sa dokazima na koje su se oslonili koji su bili pravilno dobijeni, upravljani i ocenjeni od strane prvostepenog suda.

5. U zahtevu advokat odbrane postavlja pitanje kazne na osnovu člana 417. ZKPK. Drugostepeni sud je postupajući po žalbi izrekao skoro maksimalnu kaznu zatvora za delo za koje je proglašen krivim i naredio šest godina zatvora.

Vrhovni sud Kosova se uz uvažavanje ne slaže sa mišljenjem branioca u pogledu dužine kazne. Ovaj slučaj je posebno težak tako da zahteva tešku kaznu.

Ovo veće napominje da sud nema obavezu da smanji kaznu zbog delimičnog oslobađanja i/ili modifikacije osporenih presuda. Sud se obavezuje samo maksimalnom kaznom. U stvari, u drugom stepenu, maloletnik je proglašen krivim za krivična dela Pomaganje u izvršenju jednog teškog ubistva, iz člana 30. stava (2) pod-stav 1, 2, 3 i 5 i stav 3 KZK, u vezi sa članom 23. KZ SFRJ, krivično delo Pokušaj teškog ubistva, iz člana 30. st 2 pod-stava 1, 2, 3 i 5 i stava 3. KZK, u vezi sa Članom 24. KZ SFRJ. Kazna koja je izrečena maloletniku je smanjena na jednu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od šest (6) godina. Presuda Okružnog suda u Prištini od 10. februara 2009. godine, P br 573/2009, je potvrđena u preostalim delovima.

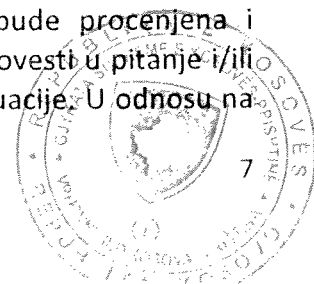
Uzimajući u obzir okolnosti vezane za ovaj predmet, način na koji je zločin izvršen- *modus operandi*, kao i intenzitet društvene opasnosti krivičnog dela, sud zaključuje da je izrečena kazna pravedna i zakonita, odnosno u skladu u ciljem kažnjavanja, kao što je predviđeno zakonom. Stoga Vrhovni sud smatra da je drugostepeni sud potpuno i pravilno ispitao sve relevantne okolnosti prilikom izricanja vrste i dužine kazne.

B. BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA I DRUGE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA.

6. Branilac tvrdi da se presuda prvostepenog suda zasniva na neprihvatljivim dokazima i da nedostaje verodostojnost pojedinih svedoka a neki od svedoka su imali motiv da lažno svedoče. To dovodi do povrede člana 403. stava 1. tačke 8. i 12. ZKPK. Branilac navodi ozbiljnu sumnju u kredibilitet svedoka jer ih prethodne okolnosti čine nepouzdanim.

U rešavanju ove tačke, veće smatra relevantnim da se naglasi da, iako branilac ukazuje na zabrinutost u pogledu prihvatljivosti, u stvari, branilac više osporava kredibilitet svedoka. Što se tiče prihvatljivosti dokaza, ovo veće napominje da zahtev nije konkretno ukazao na dokaze i/ili dokaze na koje se oslonio sud, za koje na kraju branilac smatra da su uzete u suprotnosti sa pravilima dokazivanja, i/ili za koje braniocu nije data mogućnost da ih ospori. Kao što je ranije navedeno, ovo veće konstatuje da je braniocu dato dovoljno mogućnosti da ospori dokaze koji su predstavljeni tokom glavnog pretresa. Pored toga ovo veće zaključuje da presuda prvostepenog suda pravi adekvatnu vezu sa dokazima na koje su se oslanjali koji su bili pravilno dobijeni, upravljani i ocenjeni od strane prvostepenog suda.

Što se tiče kredibiliteta svedočenja, generalno stoji činjenica da nedoslednosti i protivrečnosti u iskazima svedoka mogu da rezultiraju iz objektivnih psiholoških i fizičkih procesa ljudske percepcije, posebno kod svedoka koji su prošli kroz traumatske događaje i koji su zbog proceduralnih okolnosti morali da daju izjavu o istom događaju pred organima vlasti. Ovaj pogled je generalno prihvaćen. Međutim, takvi događaji ne mogu služiti kao opravdanje za izuzeće izjave na proizvoljan način. Verodostojnost svedoka treba da bude procenjena i ocenjena na osnovu slučaja. Kredibilitet svedoka se ne bi mogao unapred dovesti u pitanje i/ili smanjiti dokaznu vrednost čitavog iskaza na osnovu opšteg posmatranja situacije. U odnosu na

kredibilitet svedoka, bitno je da se, osim opštih objektivnih okolnosti, utvrde neke druge okolnosti kao što su oni koji jasno pokazuju na pristrasnost, tendencije tog svedoka, i/ili dokazi koji pokazuju da je izjava svedoka u suprotnosti sa drugim dokazima u predmetu.

U konkretnom slučaju, ovo veće smatra da su sudovi pravilno procenili i ocenili sve dokaze u skladu sa pravilima o dokazima optužbe i smatra da su navodi generalno podneti bez suštine.

7. Branilac tvrdi da prvostepena presuda sadrži protivurečnosti između izreke presude i obrazloženja.

U razmatranju ove tačke Vrhovni sud Kosova nije mogao da utvrdi nikakav značajan nedostatak u pogledu izreka presuda na koje je uložena žalba. Vrhovni sud Kosova smatra u ovom slučaju da je izreka osporene presude dovoljno jasna. Oni su napravili adekvatnu vezu sa odredbama krivičnog zakona, na taj način razjašnjivši koji oblik krivice je određen od strane suda za maloletnika.

Branilac ne navodi konkretno koji deo izreke presude protivreči delu iz obrazloženja osporenih presuda. Zahtev više tvrdi da je činjenično stanje pogrešno uspostavljeno u prvom i drugom stepenu. Ovo veće smatra da ove tvrdnje nisu istinite, jer činjenični opis događaja koji je dat u izreci presude drugostepenog suda u celosti je usklađen sa činjeničnim osnovama, razvojem događaja datim u optužbi. Gledano u celini, ne postoji neslaganje i/ili nedoslednost između izreke i obrazloženja osporene presude.

Zato ovo veće smatra da je argument branioca o nedoslednosti presude bez suštine.

C. DRUGE POVREDE KZPK KOJE SU UTICALE NA ZAKONITOST PRESUDE

8. Branilac tvrdi u njegovom otvaranju "Opšte napomene" da je prvostepeni sud bitno povredio krivični postupak zbog neuključivanja ličnih podataka maloletnika u izreci presude.

U rešavanju ovog pitanja, ovo veće zapaža da, iako se Okružni sud poziva na spise predmeta, napravio je grešku pri uključivanju ličnih podataka maloletnika kako se zahteva odredbom zakona. Ipak ova greška prilikom primene zakona je pravilno ispravljena od strane suda u toku žalbenog postupka. Zbog toga ovo pitanje ne postoji u ovoj fazi postupka, budući da je već rešavano u drugom stepenu. Shodno tome, ovo veće smatra da je bilo kakav dalji komentar po ovom pitanju neispravan.

III. ZAKLJUČAK VRHOVNOG SUDA KOSOVA

Iz prethodno navedenih razloga, Vrhovni sud Kosova zaključuje:

